

§ 283 c. ř. s. není ničím jiným než usnesením průvodním. Proti průvodním usnesením není podle čtvrtého odstavce § 277 c. ř. s. samostatného prostředku opravného. Napadla proto stěžovatelka neprávem usnesení prvního soudu rekurem a nepochybil rekursní soud, odmítnuv její rekurs jako nepřipustný.

Čís. 13700.

Kdo provozuje podnik výlučně prostředky, jež vyžadují spoluúčast několika osob a užívání živelní síly (orání za mzdu s garniturou pozůstávající ze strojního pluhu, 2 lokomotiv, různého náčiní a jiného příslušenství), není maloživnostníkem ve smyslu § 251 čís. 6 ex. ř.

(Rozh. ze dne 28. června 1934, R I 649/34.)

Dlužník provozoval orání za mzdy. Návrhu jeho, by byla zastavena exekuce na strojní pluh, 2 sudy na vodu, 2 lokomotivy, 1 obytný vůz a na nástroje, soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatel dovolává se ochrany § 251 čís. 6 ex. ř. jako maloživnostník. Uvádí však sám, že podnik (orání za mzdy) provozuje garniturou pozůstávající ze strojního pluhu, 2 lokomotiv, různého náčiní a jiného příslušenství. Jde tedy o podnik provozovaný výlučně takovými prostředky, jež vyžadují spoluúčasti několika osob a užívání živelní síly, u něhož tedy osobní ruční práce podnikatelova ustupuje téměř úplně do pozadí. Takové podniky nelze považovati za maloživnostenské ve smyslu § 251 čís. 6 ex. ř. To plyne již z doslovu zákona, jenž poskytuje výhodu řemeslníkům a továrním dělníkům a jiným osobám, které ručními pracemi si opatřují výdělek. Podle materiálů a výnosu min. sprav. ze dne 2. června 1914, ve věstníku č. 43, který byl vydán k výkladu zákona, bylo u »maloživnostníků« pamatováno v první řadě na malé hostinské podniky a obchodníky, jako obchodníky se smíšeným zbožím, hokynáře, malé trafikanty a pod. Podnik rozsahu a druhu, jaký provozuje navrhovatel podle vlastního udání, nelze tedy takovým podnikům na roveň postavit a nesejde na tom, že snad za nynějších hospodářských poměrů není spojen s výnosy převyšujícími průměrné příjmy maloživnostníka.

Čís. 13701.

Čtrnáctidenní lhůtu § 36 c. ř. s. jest počítati ode dne, kdy usnesení soudu, jímž byla vzata na vědomí výpověď plné moci, bylo doručeno stranám.

Lhůtu k odvolání jest počítati od doručení rozsudku prvního soudu k rukám právního zástupce, třebaže vypověděl straně plnou moc, když strana, byvši soudem vyrozuměna o vypovězení plné moci, nevyhověla nařízení soudu, by ustanovila co nejdříve nového právního zástupce.

Právní zástupce, jenž vypověděl straně plnou moc, pokládá se proti odpůrci a soudu i nadále za zmocněnce strany, pokud nebylo oznámeno soudu zřízení nového zástupce.

(Rozh. ze dne 28. června 1934, R I 708/34.)

Z rozsudku prvního soudu, jímž byla žaloba Otakara J-a zamítnuta, podal dne 27. ledna 1932 odvolání žalobce sám. Toto odvolání podepsal k vyzvání soudu zástupce chudých Dr. T. Přihlášení dědicové mezitím zesnulého žalobce, zastoupeni Dr. V-em, podali dne 6. února 1934 nové odvolání, jež odvolací soud odmítl jako nepřipustné s tím, že odvolací řízení bude provedeno jen na základě prvního odvolání podaného dne 27. ledna 1932. Důvody: Přihlášení dědicové zesnulého žalobce odůvodňují podání druhého odvolání tím, že první odvolání není závazným, ježto prý dřívější právní zástupce žalobcův Dr. Otakar S. podáním ze dne 12. listopadu 1931 vypověděl žalobci plnou moc procesní a proto ho nemohl při ústním jednání dne 28. listopadu 1931 již zastupovati a neměl mu také býti doručen ani rozsudek, nýbrž žalobci samotnému. Poněvadž se tak nestalo, nepočala ani běžeti 14 denní lhůta k oprávněmu prostředku a tedy ani odvolání podané samým žalobcem dne 27. ledna 1932 proti rozsudku dne 13. ledna 1932 doručenému nemůže nic na tom měniti, by nemohlo býti podáno nové odvolání. To tím spíše, ježto prý zástupce chudých Dr. T. podepsal sice k vyzvání soudu ze dne 6. února 1932 jen samotným žalobcem podané odvolání, aniž se však vykázal jeho plnou mocí. Tento právní názor dědiců není správný. Dr. S. byl právě na základě § 36 c. ř. s. nejen oprávněn, nýbrž i povinen žalobce při roku dne 28. listopadu 1931 ještě zastupovati a nic proti skončení jednání dle § 193 c. ř. s. nenamítal, tím méně učinil výtku podle § 196 c. ř. s. Rozsudek byl pak zcela správně doručen rovněž podle §§ 36 a 93 c. ř. s. dosavadnímu právnímu zástupci Dr. S-ovi, ježto zrušení procesní plné moci způsobené její výpovědí nabude proti odpůrci v rozepři teprve právního účinku, když nejen zánik plné moci byl mu ohlášen, nýbrž i když se mu oznámí, že jiný advokát byl ustanoven, a do té doby se doručuje dosavadnímu zmocněnci. Žalobce pak sám, poněvadž ho Dr. S. již nezastupoval a jiného právního zástupce neměl, podal odvolání poslední den lhůty odvolací na poštu dne 27. ledna 1932, podav týž den k soudu žádost o ustanovení zástupce chudých. Z toho vyplývá, že zástupce chudých výborem advokátní komory až po uplynutí odvolací lhůty zřízený v osobě Dr. T., advokáta v Praze, mohl teprve až dodatečně po svém ustanovení dne 6. února 1932 býti vyzván, by odvolání žalobcem již podané podepsal, a tím vyhověno formální náležitosti odvolání podle § 467 čís. 5 c. ř. s., »podpisu advokáta«. Pro toto podepsání nebylo podle zákona potřebí plné moci, poněvadž odvolání žalobce již podal a bylo pak jen věcí advokáta jako zástupce chudých buď podepsati nebo podpis odmítnouti. Jiné nové odvolání sepisovati nebylo již přípustné a kdyby je Dr. T. neb jiný advokát nepodepsal, bylo odvolání jako by nepodáno, ježto žádost o udělení práva chudých neprodlužuje lhůtu k odvolání (arg. § 73 c. ř. s. opakem) a rozsudek nabyl právní moci. Pokud se týče práva chudých jest uvést,

že do sporu vstoupily na místě zemřelého žalobce přihlášené dědičky, které mohou vésti spor, dokud jim pozůstalost nebyla odevzdána, jen jako přihlášení dědici pozůstalosti a, má-li pozůstalost ve sporu požívatí práva chudých, musí si vyžádati a předložit usnesení o tom, že jí na základě vysvědčení chudoby, a nikoliv dědicům bylo uděleno právo chudých.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu pozůstalosti Otakara J-a.

Důvody :

Druhé odvolání měl sice odmítnouti již soud prvního stupně, avšak, nestalo-li se tak, nebylo závady, aby tak neučinil soud odvolací (§§ 468, 471 č. 2 a 474 druhý odstavec c. ř. s.). Toto odvolání bylo správně odmítnuto jako nepřipustné, poněvadž zákon nepřipouští podání dvou nebo několika odvolání touž stranou, jakž plyne z prvního odstavce § 465 c. ř. s. Ve věci samé: Dr. S. vypověděl žalobci plnou moc podáním ze dne 12. listopadu 1931. Výpověď plné moci byla vzata soudem na vědomí usnesením z 13. listopadu 1931, které bylo stranám doručeno 18. listopadu 1931. Od tohoto dne jest počítati čtrnáctidenní lhůtu § 36 c. ř. s. Ústní jednání dne 28. listopadu 1931 konalo se tedy ještě v této lhůtě a právem Dr. S. při něm žalobce zastupoval, aniž potřeboval plné moci. Byl-li rok skončen podle § 193 třetí odstavec c. ř. s. s tím, že budou vyžádány pozůstalostní spisy a pak bez nařízení ústního jednání bude rozhodnuto, a nebylo-li to podle § 196 c. ř. s. vytýkáno, není další opravný prostředek přípustný. Není tu však ani zmatečnosti, poněvadž soud po prohlášení řízení za skončené, žádný nový důkaz nepřipustil. Rozsudek byl arci doručen 13. ledna 1932 Dr. S-ovi. Leč lhůtu k odvolání jest počítati od doručení rozsudku prvního soudu k rukám právního zástupce, třebaže vypověděl straně plnou moc, když strana, byvši soudem vyrozuměna o vypovězení plné moci, nevyhověla nařízení soudu, by ustanovila co nejdříve nového právního zástupce. Právní zástupce, jenž vypověděl straně plnou moc, pokládá se proti odpůrci a soudu i nadále za zmocněnce strany, pokud nebylo soudu oznámeno zřízení nového zástupce. Doručení rozsudku přímo straně nemělo by významu. Ostatně ani tím nenastala zmatečnost podle § 477 č. 4 c. ř. s., neboť žalobce sám přiznává v odvolání ze dne 26. ledna 1932, jež došlo na soud 28. ledna 1932, že mu byl rozsudek doručen 16. ledna 1932 a podal také odvolání včas, ovšem bez podpisu advokáta. Nebyla mu tedy opomenutým doručením odňata možnost před soudem projednávat (§ 477 č. 4 c. ř. s.). K žádosti žalobce byl mu pak zřízen zástupce chudých pro podpis odvolacího spisu a pro odvolací jednání v osobě Dr. K. T-a, který v dané mu lhůtě odvolání žalobcovo svým podpisem opatřil. Mělo tedy první odvolání všechny náležitosti § 467 c. ř. s. a nebylo nejen třeba žádného dalšího opatření, zejména dodání odvolacího spisu nově zřízenému advokátu k doplnění, ale nebylo by to ani přípustné. Okolnost, že Dr. T. nemohl si již opatřiti od žalobce plnou moc, an tento mezitím zemřel, jest bezvýznamná, neboť Dr. T. byl žalobci ve smyslu § 66 c. ř. s. zřízen jako zástupce chudé strany advokátní komorou a zvláštní plné moci k podpisu odvolání nepotřeboval. V době podpisu prvního odvolání byl žalobce ještě na živu.